

Sygn. akt VI Ko 93/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w Wydziale VI Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Klara Łukaszevska (spr.)

Sędziowie SO Waldemar Masłowski

SO Tomasz Skowron

Protokolant Anna Potaczek

po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 2 stycznia 2015 r.

w sprawie **H. K.**

skazanej z art. 56 § 2 k.k.s.

z wniosku obrońcy skarżonej

w przedmiocie wznowienia postępowania

w sprawie o sygn. akt II Ks 123/09

rozpoznawanej przed Sądem Rejonowym w Bolesławcu

zakończony prawomocnym wyrokiem z dnia 24 lutego 2010 r.

I. na podstawie art. 540 § 1 pkt. 2 a k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. wznawia postępowanie wobec **H. K.**, zakończone prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 24 lutego 2010 r., w sprawie sygn. akt II Ks 123/09;

II. na podstawie art. 547 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. uchyla wyrok Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 24 lutego 2010 r., w sprawie sygn. akt II Ks 123/09 wobec **H. K.** i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Bolesławcu jako Sądowi I instancji;

III. kosztami postępowania wznowieniowego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ko 93/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 lutego 2010 r., w sprawie sygn. akt II Ks 123/09 Sąd Rejonowy w Bolesławcu uznał oskarżoną H. K. winną popełnienia dwóch przestępstw skarbowych z art. 56 § 2 k.k.s., polegających na tym, że:

1). w 2002 r. złożyła nierzetelne zeznania podatkowe PIT – 36 za 2001 r. ponieważ poniesione wydatki i zgromadzone mienie nie znajdowały pokrycia w mieniu zgromadzonym w roku podatkowy, lub w latach poprzednich pochodzącym z przychodów opodatkowanych lub wolnych od opodatkowania – w wyniku czego naraziła na uszczuplenie podatek dochodowy od osób fizycznych za 2001 r. na kwotę 8.525 zł;

2). w 2004 r. złożyła nierzetelne zeznania podatkowe PIT – 36 za 2003 r. ponieważ poniesione wydatki i zgromadzone mienie nie znajdowały pokrycia w mieniu zgromadzonym w roku podatkowy, lub w latach poprzednich pochodzącym

z przychodów opodatkowanych lub wolnych od opodatkowania – w wyniku czego naraziła na uszczuplenie podatek dochodowy od osób fizycznych za 2003 r. na kwotę 58.442 zł;

Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 4 marca 2010 r.

W dniu 14 listopada 2014 r. do Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze wpłynął wniosek obrońcy skazanej H. K., w którym wnioskodawczyni na podstawie art. 540 § 2 k.p.k. w zw. art. 542 § 1 k.p.k. i art. 547 § 2 k.p.k. domagała się wznowienia postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 24 lutego 2010 r., w sprawie sygn. akt II Ks 123/09 wobec skazanej, uchylecia wskazanego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy skazanej H. K. jest zasadny, choć została wskazana w nim błędna podstawa wznowienia postępowania.

Stosownie do art. 540 § 2 k.p.k. rzeczywiście postępowanie wznowia się na korzyść strony, jeżeli Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą przepisu prawnego, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie; a wznowienie nie może nastąpić na niekorzyść oskarżonego. W realiach jednakże niniejszej sprawy orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego dotyczyło przepisów, które legły u podstaw wydania decyzji zapadłej w postępowaniu podatkowym przeciwko H. K., a co skutkowało uchYLENIEM przez Dyrektora Izby Skarbowej we W. decyzjami z dnia 14 maja 2014 r. w całości ostatecznych decyzji Dyrektora Izby Skarbowej we W. ustalających wskazanemu podatnikowi wysokość zobowiązań podatkowych w zryczałtowanym 75 % podatku dochodowym od osób fizycznych za 2001 r. i 2003 r. od dochodów nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach przychodów lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych i umorzył postępowanie podatkowe przeciwko A. K.. Nadto wyrokiem z dnia 2 października 2014 r. Naczelnego Sądu Administracyjnego w sprawie sygn. akt II FSK 3284/13 uchylono w całości wyrok NSA z dnia 15 marca 2011 r. sygn. akt II FSK 1930/09 oraz poprzedzający go wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 25 czerwca 2009 r. sygn. akt I SA/Wr 103/09 i postępowanie sądowe umorzono.

Stwierdzenie przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 18 lipca 2013 r. o sygn. SK 18/09, że przepis art. 20 ust. 3 u.p.d.o.f., w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 1998 r. do dnia 31 grudnia 2006 r., jest niezgodny z Konstytucją, powoduje zaś odpadnięcie podstawy prawnej do prowadzenia za ten okres postępowań podatkowych i określania podstawy opodatkowania w zakresie nieujawnionych źródeł przychodów. Nie może zatem stanowić podstawy prawnej wszczynania i kontynuowania postępowań podatkowych. (por. wyrok NSA w Warszawie z dnia 12 marca 2014 r. II FSK 2241/12 LEX nr 1487979 jak i z dnia 31 stycznia 2014 r. II FSK 118/12 LEX nr 1487979).

W sprawie natomiast zaistniała, przewidziana w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., przesłanka uzasadniająca wznowienie postępowania. Decyzje podatkowe mają bowiem decydujące znaczenie dla ustalenia istnienia zobowiązania podatkowego, jak i jego wysokości, rodzą także po stronie podatnika określone skutki finansowe, zapadają w trybie odrębnych przepisów, przewidujących ich instancyjną kontrolę, w tym nadzwyczajny środek zaskarżenia, i tym samym należy je traktować jako rozstrzygnięcia "kształtujące stosunek prawny" w rozumieniu art. 8 § 2 k.p.k. (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 20 kwietnia 2000 r. w sprawie II AKa 32/00, KZS 2000/6/15). Wydanie zatem przez organ podatkowy decyzji uchylających decyzje ustalające wysokość zobowiązania podatkowego i umarzających postępowanie stanowi istotny fakt, noszący przy tym cechę nowości w stosunku do stanu sprawy w momencie prawomocnie zakończonym postępowania karno - skarbowego. Co więcej owa nowa okoliczność faktyczna wskazuje na wysokie prawdopodobieństwo, że prawomocny wyrok wydany w sprawie a skazujący za czyny z art. 56 § 2 k.k.s. jest wadliwy, a sprawczyni nie dopuściła się przestępstwa skarbowego. (por. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 17 czerwca 2009 r. II AKz 334/09 LEX nr 5131121).

Mając powyższe na uwadze należało stwierdzić, że zaistniała przesłanka skutkująca na podstawie art. 540 § 1 pkt. 2 a k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. wznowieniem postępowania wobec H. K., zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 24 lutego 2010 r., w sprawie sygn. akt II Ks 123/09.

W niniejszym postępowaniu zarzucono oskarżonej popełnienie przestępstw z art. 56 § 2 k.k.s., poprzez złożenie nierzetelnych deklaracji podatkowych PIT – 36 za lata 2001 i 2003, wskutek zaniżenia przychodów i narażenia na uszczuplenie należnego Skarbowi Państwa podatku dochodowego.

Pamiętać należy, że przepis art. 56 k.k.s. ma charakter blankietowy, jego treść zawiera bowiem odesłanie do regulacji z zakresu prawa podatkowego, które konkretyzują treść znamion typu czynu zabronionego. Z uwagi na tę właściwość konstrukcyjną przepis art. 56 k.k.s. zaliczyć można do kategorii przepisów blankietowych sensu largo (co do pojęcia przepis blankietowy - zob. szerzej R. Dębski, O przepisach blankietowych w prawie karnym. Uwagi wprowadzające, Acta Universitatis Lodzianis 1991, Folia Iuridica 47, s. 18 i n.; tenże, O normie prawnokarnej we współczesnym piśmiennictwie polskim, Acta Universitatis Lodzianis 1984, Folia Iuridica 60, s. 29). Z uwagi na powiązanie przedmiotu ochrony z regulacjami z obszaru danin publicznych ustalenie pełnej i precyzyjnej treści znamion czynów zabronionych przewidzianych w art. 56 k.k.s. wymaga uwzględnienia treści przepisów podatkowych, które szczegółowo konkretyzują znamiona czynu zabronionego. Na znaczenie przepisów prawa podatkowego dla prawidłowej rekonstrukcji normy sankcjonowanej oraz sankcjonującej z art. 56 k.k.s. wskazuje się w orzecznictwie, podkreślając, że podstawą oceny musi być prawidłowe zdekodowanie obowiązujących w chwili czynu norm prawa podatkowego określających zakres i treść obowiązków podatkowych (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 2 grudnia 2002 r., IV KKN 559/99, LEX nr 75491).

W realiach niniejszej sprawy decyzje podatkowe oraz wyjaśnienia przyznającej się do winy oskarżonej stanowiły podstawę poczynionych ustaleń faktycznych, skutkujących przypisaniem H. K. zarzucanych jej czynów. Tym samym ich uchylenie czyni zasadnym wniosek obrońcy skazanej o uchylenie wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji będzie zobowiązany w pierwszej kolejności rozważyć konieczność przekazania sprawy w trybie art. 345 § 1 k.p.k. oskarżycielowi publicznemu w celu uzupełnienia postępowania przygotowawczego, ewentualnie rozważyć kwestię zaistnienia przesłanek z art. 17 § 1 pkt. 1 k.p.k. czy też, z art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k, a które winny skutkować umorzeniem postępowania wobec H. K..

Sąd też stosownie do art. 547 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. Sąd Okręgowy uchylił wskazane orzeczenie i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Bolesławcu jako Sądowi I instancji.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do przepisów art. 639 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. i art. 113 § 1 k.k.s.